

JANE HARPEROVÁ

PŘEŽIVŠÍ

I NEJHLoubEJI
POHŘBENÁ
TAJEMSTVÍ
SE JEDNOU
VYNORÍ.

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

HOST

The Survivors

Copyright © 2020 by Jane Harper

Cover photo from open sources

Translation © Alžběta Kalinová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1928-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1929-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1930-9 (MobiPocket)

PROLOG

Vypadala — skoro — jako jedna z Přeživších. Stála tam zády k němu a kolem nohou jí šplouchala slaná voda. Pak se pohnula. Jen nepatrně přenesla váhu, nadechla se a vydechla, a i tak to stačilo k tomu, aby celá iluze zmizela dřív, než se plně zformovala.

Stále ještě se soustředila na něco, co on v okolní tmě nedokázal rozeznat. Někde venku se roztránila vlna a jemu se pod nohama rozlila studená voda, která se zpěníla kolem jejích lýtek. Sledoval, jak natahuje ruku dolů a zvedá si lem sukně nad kolena. Ve vzduchu se vznášel příjemný opar a tričko se jí lepilo k zádům a pasu.

Vtom se moře znovu zvedlo a tentokrát měl proud už takovou sílu, že ho strhl o krok blíž k ní. Ona si toho nevšimla. Skláněla hlavu a na šíji se jí zatřpytil stříbrný řetízek, jak se sehnula, aby prozkoumala cosi ve vodě. Když se voda vrátila zpět do moře, zase lem sukně spustila a zvedla ruku, aby si odhrnula na záda vlasy, které jí předtím spadly přes rameno. Ve slaném, vlhkém vzduchu se lepily k sobě. V koutku úst se jí zachytil jeden pramínek. Odhrnula ho a přejela si konečky prstů přes rty.

Ucítil napětí na hrudi i v ramenou.

Jestli to máš udělat...

Ta myšlenka šeptala pod šuměním zvedající se vlny. Silný zpětný proud mu téměř bránil v chůzi. Krátce mu vzdoroval, ale pak udělal další krok.

Teď už ho zaslechla, nebo přinejmenším vycítila jeho blízkost.

Jestli to máš udělat...

Zvedla hlavu. Zprudka se nadechl solí prosyceného vzduchu.

Udělej to teď.

KAPITOLA 1

Kieran doufal, že mu kůže brzy znecitliví. Ledová štiplavost oceánu zpravidla časem ustupovala do poněkud neutrálnějšího pocitu, ale tentokrát mu i s ubíhajícími minutami pořád byla zima. Okolo jeho těla se přelila další vlna a on se zachvěl.

Voda ani není tak studená, přesvědčoval sám sebe. Ne teď, na konci léta, když ještě odpolední slunce hřeje ze všech sil. Pořád má spíš jen husí kůži, než aby mu hrozilo podchlazení. Byl si vědom toho, že osobně popsal i daleko studenější vodu jako „příjemnou“. Ovšem jenom tady, v Tasmánii, kde místní vnímají teplotu moře trochu odlišně.

V Sydney — hlas, který mu promluvil v hlavě, zněl až podezřele jako hlas jeho bratra — jsi nějak vyměkl.

Možná. Ovšem skutečná potíž byla v tom, že místo aby čeřil vlny, zhluboka se nadechoval, okolo uší mu hučela voda a od nejbližší pevniny ho oddělovaly stovky kilometrů vzdouvajícího se moře, tak jen stál bez hnutí tři metry od pláže, po pás ve vodě.

K holé hrudi si tiskl mlékem opilou dcerku, zavínou v suchém ručníku, jejíž spící očka stínil tenký klobouček. Ve třech měsících už byla Audrey docela těžká. Trochu si ji přechytil, nehleděl na mírné pnutí v ramennou ani na chlad, jímž mu tuhly nohy, dál zíral na horizont a nechal ji spát.

Audrey nebyla jediná, kdo se oddával sladkému snění. Na pláži Kieran viděl svou přítelkyni. Mia ležela na zádech, oblečená, s jednou paží položenou přes oči a nehybnými ústy. Pod hlavou měla srolovaný ručník a dlouhé tmavé vlasy se kolem ní rozprostíraly na písku jako vějíř. Poslední dobou dokázala usnout kdekoli, podobně jako on.

Téměř nikdo jiný venku nebyl. Předtím je minul neznámý páreček bosých milenců držících se za ruce. A už při jejich příchodu se o kus dál potulovala po pláži nějaká žena. Na vrcholu letní sezony převyšoval počet turistů devítisetřicetiletou populaci městečka Evelyn Bay poměrem dvě ku jedné, ale touhle dobou už většina z nich zase odjela za voláním svých skutečných životů zpět na pevninu nebo ještě dál.

„Hej!“

Když Kieran zaslechl známý hlas, otočil se. Ten muž se vynořil na jedné z pěšinek, které vedly od písku k řadě větrem ošlehaných plážových domků. S úsměvem si nadhodil starý ruksak na zádech. U nohou mu zvolna klusal velký pes blíže neurčené rasy, který svou mohutností a huňatou zlatohnědou srstí až nápadně připomínal svého pána.

Kieran vylezl z vody a šel Ashe McDonalda pozdravit na pláž. Pootočil se tak, aby Ash viděl dítě v jeho náručí.

„Páni, to zírám.“ Ash mozolovitým prstem poodhrnul roh ručníku a naklonil se neoholenou tvář k Audrey.

„Co říct — na to, aby byla tvoje, je moc krásná, kámo, ale i tak ti gratuluju,“ prohodil, narovnal se a mrkl na Miu, která se mezitím probírala, vstala a cestou k nim si oklepala ze sukně písek. „Dělám si srandu. Je roztomilá.“

„Díky, Ashi.“ Zatímco Ash líbal Miu na tvář, ta potlačila zívnutí. Pak se sehnula a podrbala psa. „Ahoj, Vandráku.“

Ash kývl na Kieranovy mokré šortky. „Jaká je voda?“
„Docela příjemná.“

„Vracíš se do starejch dobrejch časů, co?“

Kieran se usmál. „Radši bych si šel zaplavat.“

Kieran by si ani nedokázal vzpomenout, kolikrát s Ashem v mládí stávali den po fotbalovém zápase po pás v oceánu a celé hodiny čekali, až ledová voda začne předvádět svá údajná kouzla. Nespočet.

Ash býval jen turista, který se v Evelyn Bay roky zjevoval o letních prázdninách, v patnácti se nicméně stal pevnou součástí zdejšího inventáře, když rozvod rodičů přivedl jeho matku zpět do rodného města.

Kieran o něm tehdy věděl jen to, že pochází z nějakého hornického městečka na západě, kde je život tak drsný, že i jejich místní fotbalový klub hraje na šterku, a ne na trávě. Vzhledem k tomu nejspíš Kierana ani nemělo tolik zaskočit, že ten kluk na trénincích jenom zářil a že Kieran poprvé v životě nevyhrával rychlostní kolečka automaticky, že jeho umístění na žebříčku útočníků se ocitlo v ohrožení a že v kličkování na hřišti, jímž se nad ostatními roky vyvyšoval, najednou získal agresivního soupeře. Několik týdnů zahodil zbytečným vztekem, načež se rozhodl posilovat a trénovat ještě tvrději, jenže když pak narazil na Ashe, který dělal přesně totéž, akorát dostal vztek znovu.

Bylo to zhruba uprostřed sezony, kdy Kieran jednoho dne dorazil na pláž pozdě, vlezl do vody a zjistil, že shodou náhod stojí přímo vedle Ashe. Jelikož nechtěl

odejít jako první, založil si ruce na prsou a upřeně se zahleděl na moře. A tak tam mlčky stáli bok po boku, někde mezi neviditelnou Austrálií ležící na severu a Antarktidou ležící daleko na jih. Před nimi jen nekonečný horizont.

„Tenhle měsíc jsem pokořil víc osobáků než za celej minulej rok v bejvalým klubu.“

Ashův hlas Kierana překvapil. Podíval se na chlapce, který občas byl o fous silnější, o vteřinu rychlejší a o maličko duchapřítomnější než on a jindy zase ne. Když Ash promluvil znovu, nespustil oči z moře.

„Vlastně to bylo celkem fajn.“

Zatraceně. Kieran si v tu chvíli se směsí nevole a rodičího se prozření uvědomil, že ten kluk má pravdu. Vážně to bylo fajn. Kieran nikdy nebyl v lepší formě, než když se honil za tímhle pitomcem. Vtom trenér zapísal a Kieran sledoval, jak se Ash otáčí a brodí se vodou zpět k pláži. Otevřel pusu.

„Hej, počkej na mě.“

Ash počkal. A od té doby už to tak zůstalo.

Ani jeden z nich už nehrál fotbal nijak často, ale i o téměř patnáct let později zůstával Kieran nejmíň stejně ve formě jako tehdy, a jelikož se živil jako sportovní fyzioterapeut, právě on teď mladé lidi povzbuzoval, aby stáli v ledově studené slané vodě. I Ash vypadá pořád stejně, pomyslel si Kieran. Díky práci zahradního architekta, která zahrnovala i nošení pytlů s hlínou a kácení stromů, získal pěkně vyrýsované svaly.

„Kdys dorazil?“ zeptal se Ash a položil batoh na zem. Kieran zaslechl, jak v něm zacinkalo zahradní náradí.

„Před pár hodinama.“

Kieran s Miou zůstali v domě jeho rodičů jen tak dlouho, jak to bylo slušné, a pak se omluvili a vyrazili na čerstvý vzduch. Z místa, kde Kieran stál, pořád dohlédl na jejich zadní verandu. Jejich pozemek dělil od pláže jen bíle natřený dřevěný plot. S pocitem mírné klaustrofobie ho napadlo, že by se možná měli už vrátit.

„Jak je na tom tvůj táta?“ zeptal se Ash. „Už pár tejdů jsem ho nepotkal.“

„Nic moc.“ Kieran si říkal, jestli to bude muset nějak dovysvětlit, ale Ash začal samozřejmě hned přikyvovat. Na místě jako Evelyn Bay o sobě všichni vědí všechno. Nejspíš lépe než sám Kieran. Osobně se s otcem neseťkal už víc než rok a půl, kdy na tom byl Brian naposledy natolik dobře, aby zvládl let do Sydney. I tehdy už byl dost zmatený a Kieranova matka Verity strávila velkou část návštěvy tím, že manželovi vše trpělivě vysvětlovala. Když se pak před třemi měsíci narodila Audrey, Verity se přiletěla se svou první vnučkou seznámit sama.

Ovšem i přes jednoznačné varovné signály byl Kieran v šoku, když přijeli a setkali se s prázdnou schránkou, kterou kdysi obýval Brian Elliott. Kieran upřímně nevěděl, jestli se otcův stav zhoršil tak rychle, nebo jestli si sám celou tu dobu nechtěl přiznat pravdu. Tak či tak už ho demence pevně svírala ve svých spárech. Dokonce i lékaři se pozastavovali nad tím, jak špatné karty mu osud rozdal.

„Kdy se stěhují?“ zeptal se Ash a ohlédl se na dům jeho rodičů.

„Za pár tejdů.“ Dům s pečovatelskou službou v Hobartu už čekal. „Říkali jsme si, že mámě by se určitě hodila pomoc s vyklízením.“

„A co bude dělat ona? Ta tam bydlet nebude, nebo jo?“
„Ne.“ Kieran si představil Verity, která ve svých čtyřiašedesáti vypadala nejmíň o deset let mladší a pořád téměř každý den chodila běhat nebo jezdila na kole.
„Našla si malej byt poblíž.“

„Aha. Tak to...“ Ash si přešel jazykem po zubech, zatímco hledal správná slova. „Tak to bude mít praktický.“

„To jo.“ Kieran v to upřímně doufal, jelikož se vážně obával, že Verity bude nový domov naprosto nesnášet.

Ash se na chvíli zamyslel. „Poslyš, vyříd' Verity, aby mi dala vědět, než dá dům na prodej. Upravím jí zahradu. Zadarmo samozřejmě.“

„Vážně? Díky, brácho.“

„Za nic. Celá ta situace je na hovno.“

Bylo to na hovno. Kieran si to plně uvědomoval. Měl přijet domů dřív.

„Jak dlouho jsi tu vlastně už nebyl?“ zeptal se Ash, jako by mu četl myšlenky.

„Dva roky?“

„Já bych řekl, že dýl,“ poznamenal Ash a Mia také zavrtěla hlavou.

„Už skoro tři,“ opravila ho a obrátila se k Ashovi. „Jak se má Olivia? Psala jsem jí mail, že tu tenhle týden budeme.“

„Olivia se má fajn. Rozhodně vás chce vidět,“ odpověděl Ash a sáhl pro telefon. „Zjistím, jestli není doma teď, bydlí přímo tamhle. Na Starý rybárně,“ dodal a kývl směrem k řadě plážových domů, táhnoucí se dál od moře.

„Vážně?“ Kieran jako by ten nízký bungalov nedaleko od domu jeho rodičů viděl před očima. Název Stará

rybárna zněl poněkud příliš poeticky, jelikož stejně jako u drtivé většiny ostatních domů ve městě — dokonce i spousty těch novějších — i u tohohle bil do očí architektonický styl šedesátých let. „Jak dlouho už si to tam pronajímá?“

„Zhruba rok a půl. V podstatě od doby, co se vrátila.“

Zatímco Ash vytočil číslo své přítelkyně, Kieran si zkusil představit, jak bude asi Olivia Birchová vypadat ve třiceti. Pořádně se s ní nepotkal už — snažil se přijít na to, jak dlouho — roky, protože ji v duchu pořád viděl jako osmnáctiletou.

Pyšnila se takovou vysokou pružnou postavou a držení těla, které dospělí popisovali jako „atletické“ a mladí kluci jako „sexy“. Na pláži se vyskytovala pravidelně. Vlnité hnědé vlasy nosila ve vysokém culíku, který si vždycky netrpělivě přehazovala přes rameno, když se zapínala do neoprenu. Jistě zůstala stejně vysoká a pravděpodobně i krásná. Dívky, které se narodí s takovým tělem a tváří, si svůj vzhled většinou dokážou zachovat.

Ash chvíli držel telefon u ucha, ale pak zavěsil a trochu se na obrazovku zamračil. A potom ke Kieranovu překvapení zvedl hlavu a zavolal do dálky.

„Hej! Bronte!“

Ta mladá žena mezitím přestala lelkovat a zrovna se krčila na samém okraji moře a mířila foťákem na cosi v písku. Když na ni Ash zavolal, zvedla hlavu a vstala. Sukně jí vlála v mořském vánku.

„To je Livina spolubydlící,“ vysvětlil Ash Kieranovi a Mie, načež ukázal na Rybárnu a znovu zakřičel: „Je Olivia doma?“

Ta dívka — Bronte, spojil si Kieran — zavrtěla hlavou dost významně, aby to bylo jasné i na dálku. *Ne*. To slovo spíš viděli, než slyšeli, protože ho dřív odnesl vítr.

Ash si dal dlaně okolo úst. „Kde je?“

Pokrčení ramen. *Nevím*.

„Aha, jasně,“ zabručel Ash a zamračil se na telefon o něco víc. „Tak nic. Ale dneska večer pracuje, tak můžeme všichni zajít na drink a pozdravíte se s ní tam.“

„Liv pořád ještě dělá v Písečném příboji?“ Mia se snažila skrýt překvapení, neúspěšně.

„Jo,“ odpověděl Ash. „Aspoň zatím. Tak v kolik se večer sejdem? Kolem osmý?“

„Já nevím, brácho,“ cukal se Kieran a ukázal na Audrey v ručniku, která se mezitím pod slunečním kloboučkem probudila. „Máme malou, takže...“

„A od čeho má babičku?“ pokrčil Ash rameny a už psal zprávu. „Dám Liv vědět, že dorazíte. A vezmu taky Seana.“

Kieran s Miou si vyměnili jediný pohled, během něhož mezi nimi proběhla tichá konverzace, která vyústila v téměř nezmatelné přikývnutí na obou stranách. Půjdou oba.

„A je to,“ řekl Ash, jakmile zprávu odeslal. Pak zvedl batoh a přehodil si ho zase přes rameno. „Už se budu muset vrátit do práce. Uvidíme se pozdějc.“ S tím se naklonil nad Audrey. „Ale s tebou ne, malá. Ty si budeš chvíli užívat s babičkou.“

Audrey k němu otočila hlavičku, když vtom zadul vítr a odnesl jí klobouček. Kieran i Ash se po něm vrhli, ale ještě než se pohnuli, už byl v polovině pláže. Ash si znovu přiložil dlaně ke rtům.

„Bronte!“

Ted' už dívka stála po kolena ve vodě a prohlížela si dlouhou řasu, kterou držela v ruce. Její plátěná taška odpočívala v bezpečí na písku. Když Ashe zaslechla, opět zvedla hlavu, netrpělivě a shovívavě zároveň.

Co zas?

Všimla si Audreyina malého kloboučku, letícího těsně na hranici příboje, řasu pustila a rozběhla se za ním. Jednou rukou si zvedla sukni a šplouchala vodou. Bílá pěna jí šuměla kolem nohou. Už klobouček skoro měla, když se znovu zvedl vítr a odvanul ho do výšky a dál na moře, mimo dosah.

Kieran sledoval, jak se Bronte zastavuje. Poznala ztracený případ, když ho viděla. Zase pustila lem sukne, který zůstal těsně nad vodou, přejela si dlaní zezadu po šíji, nadzvedla závoj hustých plavých vlasů a dívala se, jak klobouček pluje v dál.

„Na co čekáš?“ křenil se Ash. „Tak plavej!“

Bronte se zasmála a zavolala na něj cosi, co znělo jako: *Plav si za ním sám.*

„Nebud' tak zatraceně sobecká, Bronte. Ty už jsi napůl ve vodě.“

Bronte nechala vlasy spadnout zpět na záda a ukázala mu prostředníček.

Ash se zasmál a otočil se, když vtom mu zapípal mobil v ruce. Podíval se na něj, ale nic neřekl.

Kieran se zahleděl za kloboučkem, který se mezi vlnami až nepříjemně podobal plavci.

„Nedá se nic dělat,“ zhodnotila situaci Mia a natáhla se pro Audrey. „Myslím, že je pryč, zlatíčko. Je mi líto.“

Audrey zcela nezaujatě zvedla baculatou ručičku, popadla mamčin stříbrný řetízek a začala jím cukat, zatímco ostatní stáli na pláži a pozorovali, jak klobouček zmizel pod hladinou poprvé, podruhé a pak ho moře spolkl nadobro.

KAPITOLA 2

Písečný příboj vypadal úplně stejně jako před třemi lety. Nebo i deseti lety. Celou jednu stěnu budovy, obloženou šindelem, zdobila kontura obří langusty, vytvořená výlučně ze sluncem vybělených mušlí přilepených ke zdi. Namalovaný nápis u vchodu hlásal: *Čerstvé ryby přímo odtamtud*, doplněný o nerovnou šipku, jež ukazovala na oceán rozprostírající se co by kamenem dohodil od venkovní terasy.

Kieran a Mia zapnutí do bund, které v Sydney prakticky nemuseli vytáhnout ze skříně, přešli přes Beach Road, aniž se obtěžovali rozhlížet. Hlavní ulice městečka Evelyn Bay měla auru města duchů, kterou si Kieran odjakživa spojoval s koncem léta. Parkovací místa, uprostřed letní sezony natolik vyhledávaná, že se o ně řidiči mezi sebou doslova hádali, nyní zela prázdnotou. Každý obchod včetně supermarketu už měl po zavíračce a pusté výlohy naznačovaly, že nejedna prodejna zavřela na dobu mimo sezonu nadobro.

Očividně tomu tak ale nebyvalo odjakživa. Městečko Evelyn Bay se nacházelo mezi mořem a prastarými lesy a v době, kdy byli Kieranovi rodiče v jeho věku, ještě bohatlo z lesnického a rybářského průmyslu. Nová generace už ale v létě řídila lodě na pozorování delfínů a v zimě brala jakoukoli práci a přivýdělek. Nebo se z města stěhovala pryč.

V Písečném příboji bylo plno, což v danou večerní hodinu znamenalo, že u půl tuctu stolů seděla hrstka lidí. Když vešli, nikdo nevěnoval Kieranovi žádnou pozornost. Ostatně to ani nečekal. Dvanáct let je dlouhá doba pro každého a těch pár lidí, co cítili neodolatelnou potřebu si do něj rýpnout, už tak povětšinou učinilo. Přesto se mu mírně ulevilo.

Venku na terase popíjelo pár kluků, které Kieran ani nepoznal a kteří předstírali, že jim za soumraku není v tričkách s krátkým rukávem zima. Kieran byl rád, že Ash už jim zabral stůl vzadu. V jedné ruce držel pivo, ve druhé telefon, ale když si všiml, že dorazili, obojí odložil na oloupanou stolní desku.

„Takže Verity si vzala hlídací směnu, co? To je dobře.“

Kieran přikývl. Jeho máma se Audrey bez jediného protestu ujala. Jednoduše odnesla několik napůl plných stěhovacích krabic a usadila se na gauč s manželem a vnučkou, připravená na dlouhý večer mlčenlivé, vysoce závislé společnosti. Kieran s Miou si vyměnili provinilý pohled a zůstali na chodbě, kde si obouvali boty a tak dlouho se ujišťovali, že mají mobily, až se Verity z gauče zase zvedla a osobně je vyprovodila ze dveří. Když konečně vyšli ven na večerní vzduch, akorát zvedla oči v sloup.

Ashovi zavibroval telefon na stole. Podíval se na obrazovku. „Sean už je na cestě. Musel ještě něco spravit na lodi.“

„Něco vážného?“

„Nejspíš ne, myslím, že je prostě jen moc pečlivej,“ odověděl Ash a usrkl piva. „Dokonce i Liv říkala, že...“

„Copak jsem říkala?“ U stolu se zjevila servírka s bločkem a propiskou v ruce v nezaměnitelné uniformě restaurace Písečný příboj — oranžové sukni a oranžovém tričku. Ani nečekala, co jí Ash odpoví. Místo toho rovnou obešla stůl. „Můj bože, Mio, ahoj!“

Olivia Birchová otevřela náruč Mie, která už vstávala ze židle. Objaly se, načež se od sebe odtáhly a důkladně si jedna druhou prohlédly.

Kieran to odhadoval správně. I po víc než deseti letech od střední školy, i v křiklavě oranžové uniformě a po polovině směny s už napůl spadlým drdolem hustých zvlněných vlasů zůstávala Olivia dle jakýchkoli objektivních měřítek stále tou nejkrásnější ženou v místnosti.

„Ahoj, Kierane,“ pozdravila ho přes rameno jeho partnerky.

„Ahoj, Liv.“

Zdálo se, jako by chtěla dodat ještě něco dalšího, ale potom jednoduše pustila Miu a otevřela bloček. „Takže co si dáte k pití?“

„Moc děkujeme za ten obleček, cos poslala pro Audrey, Liv,“ řekla Mia, když se Olivia vrátila i s tácem. „Udělal jsem jí v něm fotku.“

Vytáhla telefon, Olivia odložila táč a podívala se.

„Bože, ta je sladoučká. Kde ji vůbec máte? U Verity?“

„Tam,“ přikývla Mia. „Ale budeme tady celý týden, tak ji sem později vezmu.“

„Bezva. Nebo se zastavte u mě, kdykoli. Máte to ke mně jenom kousek.“

„Já vím, Ash říkal. Vlastně jsme se už tak trochu seznámili s tvou spolubydlící.“

„S Bronte?“

Olivia se ohlédla na druhý konec místnosti a Kieran si poprvé všiml dívky z pláže, která na sobě momentálně také měla oranžové tričko a sukni. Byla mladší, než původně myslel, mohlo jí být tak jednadvacet, možná dvaadvacet. Menší, s pohlednou kulatou tváří a velikýma očima, díky nimž vypadala úplně jako panenka. Teď už měla vlasy sčesané a Kieran si všiml, že to, co na pláži považoval za tmavou blond, je ve skutečnosti složitá kombinace několika různých odstínů, s nímž se běžně setkával na ulicích Sydney, ovšem která v místních podmínkách působila exoticky a luxusně.

Bronte právě nesla sklenku červeného k rohovému stolu, kde seděl osamělý muž zírající do obrazovky notebooku. Když pokládala skleničku na kartonový podtácek, řekla mu něco, co Kieran nezaslechl, a ten muž se trochu nuceně usmál. Pak se opřel do židle, protáhl si ramena a pořádně se napil vína, načež v hraném znechucení předstíral, že se chystá zbytek obsahu sklenky vylít na klávesnici počítače, a oba se zasmáli. Potom se Bronte zase otočila, muž skleničku opatrně položil a díval se přes hranu obrazovky za Bronte, jak mizí mezi stoly.

„Není místní, nebo jo?“ zeptal se Kieran.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Olivia. „Přijela na léto.“

Bronte se jako na zavolanou ohlédla k Olivii a vzápětí si všimla i Kierana a Mii. Usmála se na pozdrav, načež zvedla prst v gestu značícím *počkejte okamžik*. Zmizela ve dveřích s nápisem „Pouze pro zaměstnance“ a za pár vteřin se znovu objevila s ošoupanou kartonovou krabicí, nadepsanou „Ztráty a nálezy“.

„Stejně nenajdete, já vím,“ prohodila směrem k nim cestou ke stolu. „Ale třeba něco vyberete a nebudete muset kupovat nové.“

S tím podala krabici Mie. Kieran uvnitř zahlédl hromadu kloboučků všemožných velikostí i barev, některé skoro úplně nové.

„V jednu chvíli jich tu lidi zapomínali tak pět denně, takže jestli najdete nějaké, co by vašemu dítěti padl, klidně si ho nechte,“ ujistila je Bronte a zvedla malý žlutý květinový klobouček, na kterém dokonce ještě visela cenovka. „Beztak se pro ně už nikdo nevrátí.“

„Mockrát děkujeme,“ řekla Mia, představila sebe i Kierana a začala se krabicí prohrabovat. „To je od vás moc hezký.“

„Špatný svědomí?“ zazubil se Ash a přihnul si piva. „Co, Bronte? To je to nejmenší, cos mohla udělat, potom cos nás předtím tak zklamala.“

„Jdi se bodnout. Voda byla ledová,“ zasmála se Bronte, ale pod tíhou Olivina chladného pohledu ztichla a hned začala vyprávět — jak byla na pláži a hleděla si svého, jak tam byli i Kieran s Miou a jak pak dorazil Ash —, přičemž si celou dobu pohrávala s květinovým kloboučkem. Převyprávěná zněla celá ta událost trochu zvláště.

„Aha,“ zhodnotila lakonicky Olivia, když Bronte skončila.

Bronte se sotva nadechla a už se dívala na Kierana. „Takže Verity je vaše máma, mám pravdu? Je hrozně milá. Před pár tejdnama vystěhovala kůlnu a dala mi nějaké drát na takový malý sošky, který dělám. Nakonec jsem jí začala pomáhat a ona mi za to dovolila, abych si odnesla pár užitečnějších drobností.“

„Umělkyně?“ zeptal se Kieran.

„Jo. Vlastně...“ zarazila se Bronte, když Olivia, která se opírala o Ashovu židli, přešlápla. „Teprve umění studuju. Na univerzitě v Canbeře.“

„To zní skvěle. Na jaký umění se specializujete?“

„Tak nějak na všechno, ještě jsem se nerozhodla, na co se zaměřit. Ale tenhle semestr chci vytvořit takovou rozsáhlou sérii o pobřeží, tak jsem si říkala, že tohle by mohlo bejt dobrý místo, kde se...“ ukázala rukou kolem sebe, „...takříkajíc nechat inspirovat.“

Dokonce i Kieran si tentokrát v Olivii ně jinak neutrálním výrazu všiml záblesku nějaké jiné emoce. Bronte rozpačitě zamrkala. Zachránilo ji volání z kuchyně. Aníž se obtěžovala skrývat úlevu, odběhla pryč.

Olivia probodla Ashe ostrým pohledem, kterým reagovala na něco, co Kieranovi uniklo. „Co je?“ zavrčela.

Ash zvedl oči. „Nic.“

„Nic jsem jí neřekla.“

„Neřekl jsem, že jo, Liv.“

Když Olivia dál mlčela, Ash zvedl ruku a přitáhl si ji blíž.

„No tak, copak na ní vážně tolik záleží?“ usmál se na ni tak, že mu úsměv oplatila. „Nenech se tím tak vytáčet.“

„No jo, já vím,“ pokrčila rameny Olivia, teď už taky trochu na rozpacích. Pak se obrátila ke Kieranovi a Mie. „Ale fakt je pořád jenom studentka. Stejně jako já. A jestli se jí to nelíbí, tak může říct, že je servírka. Stejně jako já. Ale není to o nic větší umělkyně, než já jsem územní plánovač. Což už samozřejmě nejsem. Jen si prostě myslím, že je neupřímný chodit kolem a rozhlašovat něco, co není pravda.“

Mia chápatě přikývla, odložila na stůl několik kloboučků a odsunula krabici stranou. „Vážně nikde v okolí není nic, co by se víc blížilo tvému oboru, Liv?“

„Vážně moc ne. U té firmy v Melbourne jsem se specializovala na územní členění čtvrtí s dvanácti a více patrovými budovami a po těch je tady naprosto nulová poptávka, ale...“

V tom má pravdu, napadlo Kierana. Nejvyšší budovou v Evelyn Bay bylo někdejší Kapitánské sídlo ve staré koloniální čtvrti — památkově chráněný dům z pískovce a nyní hotel, který měl i nadzemní podlaží.

„...ale věděla jsem, že to tak bude,“ dokončila větu Olivia. „Když mi došlo, že se budu muset odstěhovat zase zpátky, zapsala jsem se aspoň na dálkovéj magisterskej program, abych si udržela trochu přehled, kdyby to někdy k něčemu bylo.“

Neznělo to zrovna optimisticky.

„A jak se vůbec poslední dobou mámě vede?“ zeptala se Mia.

Olivia pokrčila rameny. „Dobře. Má se fajn. Je ráda, že jsem zpátky. Chtěla by, abych bydlela doma s ní, ale to ani náhodou. Do pěti minut bych zešílela. Ačkoli...“ Bronte právě utírala venkovní stoly a vlasy jí ve větru vlály všude kolem. Olivia se ve snaze pozvednout všeobecnou náladu usmála. „Je to jako z bláta do louže.“

Mia se zasmála. „To je vážně tak hrozná?“

„Upřímně řečeno, vlastně ani ne. Jenom je prostě...“ Olivia se zadívala ven, kde se dva z těch mladíků, co se venku klepali zimou v tričkách, pokoušeli navázat s Bronte hovor. Ta se jen usmívala a dál otírala stoly. „...strašně *mladá*. Třeba ani nevěděla, že si člověk musí

objednat sběrný kontejner. Pořád vyhazovala veškerý odpad z toho uměleckého tvoření ven k popelnicím a upřímně čekala, že jednoduše zmizí. Jako by..“

Když ji Ash objal kolem pasu, zmlkla.

„Brzo bude pryč,“ uklidnil ji. „Jak dlouho ještě? Tři tejdny?“

„Dva tejdny a pět dní.“

„No vidíš. Tak se soustřeď na cílovou pásku,“ usmál se. „Ani nemrkneš a už zas budeš moct po domě chodit nahá. Budeš nadšená.“

„Budu nadšená, až z ní nebudu muset tahat podíl za všechny ty účty, co mi dluží. A hele,“ řekla Olivia a ohlédla se. „Vydržte chvíli, jen to vyřídím.“

Chlapci v tričku konečně uznali porážku a s lehce namodralými pažemi přišli dovnitř zaplatit. Kieran se zájmem pozoroval, jak se Ash celou dobu dívá za Olivii, která zamířila ke kase. Ještě nikdy ji a Ashe jako pár nezažil. Nevypadali vedle sebe úplně tak, jak by si představoval, ale vlastně si je spolu ani nikdy nepředstavoval. Zato Ash téměř jistě ano. Kierana by překvapilo, kdyby na Liv Birchovou v určité chvíli nemyslela většina kluků z města.

Když se natáhl pro drink, ucítil to dřív, než to uviděl. Takový ten pocit, že se na vás někdo upřeně dívá. Nepohnul hlavou. Místo toho pomalu přešel pohledem po místnosti. Trvalo mu zhruba vteřinu, než zdroj toho pocitu našel. Nepříjemná předtucha se naplnila.

Ten kluk — dnes už spíš muž — stál v okénku z kuchyně. Měl široká ramena, na sobě umaštěnou zástěru a ve tváři výraz, který v Kieranovi budil touhu být kdekoli jinde, jen ne tady.